

[Justitsministeren.]

Højesteret, de lovgivende Føfsamlinger, disses Medlemmer samt Statsborgernes politiske Valgfrihed.“

Som politiske Forbrydelser anses dog i Almindelighed ogsaa de relativt politiske Forbrydelser, det vil sige almindelige Forbrydelser, der fremtræder som Middel til absolut politiske Forbrydelsers Udførelse, for Eks. Mord og Vold under Oprør for at kuldkaste Forfatningen. Paa den anden Side er det fastslaaet ved Kendelse, afsagt af Højesterets Kæremaalsudvalg, at Vold mod Politiet og Forstyrrelse af Retsmøder eller af Rigsdagens eller kommunale Raads Møder ikke henføres mellem de politiske Forbrydelser.

Det er det, der foreligger til at bedømme, hvad politiske Forbrydelser er, og man vil altsaa forstaa, at intet af det, jeg her har omtalt, disse af Kommunerne arrangerede Optøjer, kan falde ind under politiske Forbrydelser.

Hvad nu angaar Afsoningen, er Forholdet det, at efter dansk Ret gøres der med Hensyn til Afsoning af Straf ikke Forskel paa Personer, der er ansete med Straf for politiske Forbrydelser, og Personer, der er straffet med samme Strafart for andre Forbrydelser. Efter Straffeloven af 1866, der jo nu snart ikke gælder mere, kan Statsfængsel anvendes paa de mindre graverende Forbrydelser efter Kapitlerne 9 og 11, der handler om Forbrydelser mod Statens udvortes Sikkerhed og Selvstændighed, mod Statsforfatningen og mod Kongen, Kongehuset, Rigsdagen, altsaa de absolut politiske. Men vi har aldrig faaet noget Statsfængsel oprettet, der har aldrig været dømt nogen, som skulde i Statsfængsel; hvis der var blevet det, skulde der have været indrettet et Statsfængsel paa Kronborg. Men det er aldrig sket. — Den nye Straffelov, som træder i Kraft den 1. Januar, kender ikke særlige Straffe for politiske Forbrydelser; den kender altsaa ikke dette Statsfængsel.

Jeg skal tilføje, at Komiteen til Forsvar for de dømte Nakskovarbejdere har rettet Henvendelse til Fængselsdirektoratet om Særbehandling for de i Nakskov-Sagen dømte Personer, der afsoner Straffe i Vridsløselille og Nyborg Straffeanstalt. Fængselsdirektoratet og Justitsministeriet har imidlertid ikke ment med Hensyn til de paa-gældende Fangers Afsoning at kunne fravige de almindelige Regler om Afsoning af Straf af Forbedringshusarbejde. Komiteens Henvendelse gik bl. a. ud paa, at Fangerne maatte faa udleveret forskellige Bøger,

der var sendt Anstalterne fra „Mondes Forlag“, men Bøgerne blev tilbagesendt, da Anstalterne, der er forsynede med særdeles gode Biblioteker, var i Besiddelse af en Del af Bøgerne, bl. a. „Kapitalen“ af Karl Marx; den er selvfølgelig i Biblioteket i Forvejen, den behøvede Kommunerne ikke at sende.

Endvidere har den ærede Forespørger talt om Amnesti. Ved Amnesti forstaaes en almindelig og fuldstændig Eftergivelse for Fremtiden af de Retsvirkninger overfor det offentlige, som er knyttet til begaaede Forbrydelser, i Almindelighed af en vis fælles Art og begaaet i en vis fælles Anledning. Amnesti er f. Eks. givet ved Tronskiftet i 1906 og omfattede da Eftergivelse af Fængselsstraffe paa indtil 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Berigelsesforbrydelser, begaaede af ikke tidligere straffede Personer, og Domme angaaende højere Fængselsstraffe blev gjort betingede.

Amnesti bringes kun i Anvendelse ved sjældne og store Begivenheder. Den kan godt tænkes anvendt i Tilfælde, hvor politiske Førere er gaaet i Spidsen for deres begejstrede Partifæller for at gennemtvinge en Forandring i Samfundets Styrelse, men ikke paa en Parodi heraf, som Tilfældet i Nakskov, hvor Hr. Thøger Thøgersen var i Nakskov den 1. Februar, men overlod Kampen den 2. Februar til Hr. Dues Førerskab, medens han selv salverede sig. Det er muligt, at en Del begejstrede unge Mennesker har deltaget i de foran omtalte Demonstrationer, men Selskabet har mildest talt været, som jeg tydelig har oplyst, meget blandet, og Urostifterne har været i Spidsen, medens de politiske Førere har været enten i Baggrunden eller slet ikke med. Paa et saadant Selskabs Optøjer kan Amnesti fornuftigvis ikke anvendes.

Den ærede Forespørger er en glubende Fjende af Politiet, der har lemlæstet Arbejderne, siger han her i Rigsdagen, og han nævner flere Eksempler derpaa. Disse Eksempler har jeg aldrig hørt om. Jeg har læst i et Blad, at det var blevet paastaet, at Politiet havde sparket en Mand i Maven, saa at han var blevet helt ødelagt, men det blev hurtigt oplyst, at det var fuldkommen usandfærdigt. De Tilfælde, som det ærede Medlem her har nævnt, skal blive undersøgt; jeg kan intet udtale om dem, saa længe jeg ikke har anstillet en Undersøgelse. Det kan jo være, at det er det Spark i Maven, der er det ene af Tilfældene — det Spark, som aldeles ikke hidrørte fra nogen Betjent.

Saa siges der, at Politiet benytter sig af Provokatører. Det er en Beskyldning,